

เราตั้งใจว่าจะยกขึ้นกันทุกคนเลย นักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาไม่ว่าจะเป็นพระ เป็นเณร เป็นเณร เป็นชี อุบาสก อุบาสิกา ขวาวาส ไม่ว่าชาติไหนภาษาไหนก็แล้วแต่ที่สมัครใจเป็นนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ตั้งใจว่าพรรษานี้จะประพฤติปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในตัวให้ได้ เวลาที่เหลืออยู่ก็ต้องเร่งทำความเพียรกันให้เต็มที่ แต่ก็ต้องให้ถูกหลักวิชาก็เช่นกัน

เราจริงได้แต่อย่าเราจริง เราจริงก็ฟังทุกที เราจริงเดี๋ยวก็หยุดหนึ่งได้

๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ทำความดี ๒๔ น.

เหลืออีก ๑๘ วัน จะออกพรรษากันแล้ว เวลามันผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน ทุกคนมีเวลาวันละ ๒๔ ชั่วโมงเท่ากันสำหรับการสร้างความดี เพราะเราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง หรืออย่างน้อยก็เกิดมาสร้างบารมี นี่เป็นเป้าหมายหลัก แต่ ๒๔ ชั่วโมงต่อวันนี้ได้ไม่เท่ากัน ลองสำรวจตัวเราจะรู้เลยว่า เราทำความดีได้บุญได้บารมีมากน้อยแค่ไหน

ความดีทำได้ ๓ ทาง คือ ทางกาย ทางวาจา ทางใจ หรือจากความคิด คำพูด และการกระทำ โดยให้เรายึดเอากุศลกรรมบถ ๑๐ ประการเป็นหลัก หรืออย่างน้อยก็ศีล ๕

กุศลกรรมบถ ๑๐ แบ่งเป็น ทางกาย ๓ คือ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ทางวาจา ๔ คือ ไม่โกหก ไม่พูดจาส่อเสียดให้เขา

ทะเลาะกัน ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพ้อเจ้อ พูดเล่นเรื่อยเปื่อย ทางใจ ๓ คือ ใจ ไม่คิดอยากได้ทรัพย์สินของผู้อื่น ไม่ผูกโกรธผูกพยาบาท และไม่เห็นผิด

ไม่เห็นผิด ตรงนี้เป็นสัมมาทิฐิ ซึ่งจะมีรายละเอียดอยู่เยอะทีเดียว ตั้งแต่ต้องเชื่อเรื่องทานทำแล้วมีผล บิณฑบาตมีคุณ ไม่ใช่มองว่าแค่สนุกแล้วทำให้มีลูกขึ้นมา แต่ว่าเป็นเรื่องหน้าที่ที่สูงส่งเพื่อให้เป็นทางมาเกิดของมนุษย์เพื่อมาสร้างบารมี ไม่ใช่มองต่ำ ๆ อย่างนั้น เชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด เรื่องนรกสวรรค์มีจริง สัตว์ที่ไปเกิดในนรกสวรรค์มีจริง ผู้บรรลุนิพพานมีจริง อย่างนี้เป็นต้น มีทั้งหมด ๑๐ อย่าง แต่หลัก ๆ ที่เราควรจำคือ เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมนั้นละ ถ้าไม่เชื่อก็就会有ความเห็นผิด

เพราะฉะนั้น วัน ๆ หนึ่งเราจะต้องทำกุศลกรรมบถ ๑๐ ดังกล่าวให้ได้ หรือถ้าจะดูศีล ๕ ก็ดูว่าครบทั้ง ๕ ข้อไหม ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่พูดปด ไม่ดื่มสุรา นี่ก็คือข้อสังเกตของเรา แล้วก็ยังมีอบายมุข ๖ ซึ่งเป็นปากทางแห่งความเสื่อม ถ้าใครทำแล้วเสื่อม เสื่อมตั้งแต่คิดจะทำ ลงมือทำยิ่งเสื่อมหนักเข้าไปอีก

๑๐ ฟิต ฝ่อ ฟู

ทุกคนมีเวลาเท่ากัน แต่ใครจะตัดดวงกันได้มากน้อย เรารู้ได้ด้วยตัวของเราเอง พรรษานี้เรามีความตั้งใจกันตั้งแต่ต้นพรรษาว่า จะปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ นี่ล่วงเลยมาได้ ๗๒ วันเข้าไปแล้ว เหลืออีก ๑๘ วัน ใครที่ปฏิบัติธรรมแล้วยังไม่ได้ผลเต็มที่ ก็ต้องหันมาพิจารณาดูว่า หนึ่งเรามีความเพียรสม่ำเสมอทุกวันหรือเปล่า สองทำถูกวิธีไหม อย่างน้อยก็สองอย่างนี้

ถ้าหากว่า ใครยังทำความเพียรไม่สม่ำเสมอ **ฟิต ฝ่อ ฟู** คือ พอเริ่มต้นเข้าพรรษาก็ฟิต กลาง ๆ ก็ฝ่อ พอเขียร์หน่อยก็ฟู ใจฟูขึ้นมาก็ลุยกันที่หนึ่ง ตอนนั้นก็ต้องมาฟิต ฟิต ฟิต แล้วละ ต้องเอาจริงเอาจัง แล้วก็มาดูข้อที่สองว่า ทำถูกหลักวิชาไหม ตรงนี้สำคัญนะ

๑๐ หยุดเป็นตัวสำเร็จ

หลักวิชาก็คือ **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** หมายถึง จะเข้าถึงพระธรรมกายภายในได้นั้นใจต้องหยุด ถ้าใจไม่หยุดจะเข้าถึงไม่ได้เลย ต้องหยุดคิด หยุดพูด หยุดทำอะไรทั้งสิ้นเลย เหมือนไม่ได้ทำอะไร แค่นี้ ๆ เเฉย ๆ สบาย ๆ เท่านั้น เดี่ยวเราก็จะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่ในตัวของเรา ซึ่งเป็นแผนผังของชีวิต ตั้งแต่ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสนะ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรุปรพพรหม แล้วก็กายธรรมหรือพระธรรมกาย ก็จะเห็นไปตามลำดับ

ต้อง **หยุด** อย่างเดียวเท่านั้น ไม่หยุดไม่ถึงพระ หยุดจึงเป็นตัวสำเร็จ หยุดตรงนั้น หยุดในระดับที่ปลอดความคิด และมีความโปร่งโล่งเบาสบาย ณ ตรงนั้นจะไม่มีความคิดเลย ใจสบาย ๆ ไม่มีจินตนาการ

จินตนาการหรือกิจกรรมนิमितเราจะใช้ตอนต้น เพื่อที่จะหาหลักยึดของใจ ไม่ให้ใจฟุ้งไปคิดเรื่องอื่น ใจจะได้อยู่กับเนื้อกับตัว เมื่อใดใจกับกายรวมเป็นหนึ่งเดียวกันได้เมื่อนั้นจึงจะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัวของเรา ต้องให้ใจกลับมาสู่ที่ตั้งดั้งเดิม เพราะฉะนั้นในเบื้องต้นจึงจำเป็นต้องมีกิจกรรมนิमितกับกิจกรรมภาวนา

กิจกรรมนิมิตเราจะนึกเป็นภาพองค์พระหรือดวงแก้วก็ได้ แต่ต้องนึกให้เป็น ไม่ใช่ไปเค้นภาพ หรือไปบีบ ไปเค้น ไปเพ่ง ไปจ้อง อย่างนั้นปวดหัว ไม่ถูกหลักวิชา ให้นึกธรรมดา ๆ เหมือนเรานึกถึงดอกกุหลาบ ดอกบัว ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ถ้าเรานึกเป็นจะไม่ปวดหัวเลย ก็นึกธรรมดา ๆ นึกง่าย ๆ อย่างนี้ ส่วนชัดหรือไม่ชัดนั้นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับใจเราคุ่นหรือไม่คุ่น

ใจคุ่นกับสิ่งใดมากก็นึกง่าย ถ้าไม่คุ่นต่อสิ่งใดก็ยาก อย่างเช่นไม่ค่อยจะสวดมนต์ไหว้พระเลย จะให้นึกพระเท่าไร นึกแทบตาย นึกไม่ออก มันขึ้นอยู่กับคุ่นหรือไม่คุ่น ถ้าคุ่นมากก็ชัดมาก ถ้าคุ่นน้อยก็ชัดน้อย ถ้าใจปลอดโปร่งมากก็ชัดมาก ปลอดโปร่งน้อยก็ชัดน้อย

หรือจะไม่นึกคิดอะไรเลยก็ได้ ถ้ามั่นใจว่าเราไม่ฟุ้ง นิ่งเฉย ๆ ก็ได้ แต่นั่นก็ต้องไม่คำนึงถึงความมืดหรือสว่าง มีอะไรให้ดูเราก็ดูไป ดูไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ ไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น ตรงที่ไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น ตรงนี้ไม่ค่อยจะเชื่อกัน พอมีอะไรให้ดูสักนิดก็คิดแล้ว เอ๊ะ! ไซ้ไหม เอ๊ะ! อย่างนั้น เอ๊ะ! อย่างนี้ เอ๊ะ! มาแล้ว เพราะฉะนั้นไปฝึกกันนะ

๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

จะซาบซึ่งต้องเข้าถึง

อีก ๑๗ วัน จะออกพรรษาแล้ว เหลืออีกสองอาทิตย์นิดหน่อย ผ่านไปเดี๋ยววันเดียวคืนเดียวก็มีอีกแล้ว พรรษานี้เราตั้งใจจะให้ เป็นพรรษาแห่งการ